

Nejvyšší soud

Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 4168/2016

Datum rozhodnutí: 1. června 2017

Závěr: *Vznikla-li poškozenému škoda na zdraví v souvislosti s lékařským zákrokem, přičemž v době jeho provádění existoval postup snižující riziko vzniku škody, tento postup měl poskytovatel zdravotní péče k dispozici a nepoužil jej, je pro vyloučení protiprávnosti jednání takového poskytovatele třeba vycházet z přesvědčivého důvodu, proč ke zmíněnému postupu nepřistoupil. To platí i v případě, byla-li v době provádění lékařského zákroku k dispozici metoda, která nebyla použita, ačkoliv významným způsobem eliminuje riziko poškození zdraví pacienta.*

Obsah: Spor byl veden o náhradu újmy na zdraví. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že při lékařském zákroku, jemuž se žalobkyně podrobila a jenž byl jinak proveden „*lege artis*“, došlo k pochybení operátéra označovanému jako „*vitium artis*“, jež mělo negativní dopad na zdraví žalobkyně. Při operaci byla za účelem snížení rizika poškození zvrtných nervů provedena metoda vizualizace, přičemž při použití dvou metod současně, tj. vizualizace a neuromonitorace, by riziko poškození zmíněných nervů bylo ještě více eliminováno. Jednalo se tak o zaviněné nedbalostní porušení právní povinnosti ve smyslu § 420 občanského zákoníku ze strany žalované, spočívající v chybě lékaře, tj. v selhání lidského faktoru, byť nechtěném a nevědomém. Odvolací soud však rozsudek změnil a žalobu zamítl. Použití pouze z jedné metod bylo postupem „*lege artis*“ a nebylo nutno použít metodu jinou. Při výkonu operace šlo o komplikaci mající charakter náhody, resp. o nepředvídatelnou okolnost mající svůj původ ve vlastnostech biologické hmoty. Na straně žalované tak nedošlo k porušení právní povinnosti, není tedy naplněn jeden z předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu. Dovolací soud dovolání podanému žalobcem vyhověl. V oblasti poskytování zdravotní péče jsou poskytovatelé zdravotní péče

povinni postupovat v souladu se současnými dostupnými poznatky lékařské vědy, případně v souladu s příslušnými profesními povinnostmi a standardy (čl. 4 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně, č. 96/2001 Sb. m. s.). V těchto definičně a významově obdobných případech je takový postup označován jako postup „*lege artis*“, zatímco nedodržení pravidel (postup *non lege artis*) je porušením právní povinnosti ve smyslu § 420 odst. 1 občanského zákoníku. Závěr, zda poskytovatel zdravotní péče postupoval „*lege artis*“, přísluší soudu a nikoli znalci. Byl-li léčebný zákrok z pohledu odborného (medicínského) objektivně nesprávný a současně šlo o chybu odvrátitelnou, nelze postup lékaře považovat za *lege artis*. Soud tudíž nemůže mechanicky přebírat závěr znalců, zda určitý postup byl nebo nebyl *lege artis*, zejména je-li tento závěr ve zjevném rozporu s konkrétními zjištěními o souladu či rozporu postupu se současnými dostupnými poznatky lékařské vědy. O postup *non lege artis* jde i v případě, že sice postup při ošetření byl zvolen správně, ale provedení bylo chybné. Je tedy třeba hodnotit celkový výkon ve vztahu k následku, o jehož odškodnění se jedná. Odvolací soud při právním posouzení věci nedostatečně zohlednil skutkový závěr, že kombinací dvou metod identifikace zvrtných nervů by při operaci štítné žlázy došlo ke snížení rizika přetěti těchto nervů a žalovaná měla při operačním zákroku k dispozici modernější metodu neuromonitorace a nepoužila ji. V řízení sice bylo zjištěno (správnost skutkových zjištění není v dovolacím řízení předmětem přezkumu), že v současné době není kombinace metody vizualizace a neuromonitorace při zmíněném operačním zákroku běžná a postačuje použití jedné z nich, to však po právní stránce (bez dalšího) neznámá, že lékařský zákrok byl proveden v souladu se současnými dostupnými poznatky lékařské vědy a s požadavkem nejvyšší míry starostlivosti a možné lékařské péče.

Související judikatura: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2016, sp. zn. 25 Cdo 878/2014.

Relevantní ustanovení: § 420 „starého“ občanského zákoníku.

Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 4659/2016

Datum rozhodnutí: 1. června 2017

Závěr: *Pohledávku zaměstnavatele vůči zaměstnanci z pracovněprávního vztahu (pohledávku zaměstnavatele vůči zaměstnanci z důvodu náhrady škody) nelze zajistit směnkou, neboť je to v rozporu se základními zásadami pracovněprávních vztahů. Nemožnost zajistit tuto pohledávku z pracovněprávního vztahu směnkou nečiní směnku neplatnou, zakládá však námitku nepřijatelnosti důvodu směnky z důvodu neplatnosti směnečné smlouvy, ve které je dohodnuto zajištění pohledávky zaměstnavatele vůči zaměstnanci z pracovněprávního vztahu směnkou.*

Obsah: Proti soudem vydanému směnečnému platebnímu rozkazu podal žalovaný námitky. Uvedl, že směnka vznikla z důvodu zajištění pohledávky vzniklé v pracovněprávním vztahu, což zákoník práce nepřipouští, že k vystavení směnky došlo v důsledku ztráty (krádeže) návěsu, který byl žalobcem svěřen žalovanému v rámci výkonu pracovních úkolů, a to jako zajištění náhrady této škody, která žalobci jako zaměstnavateli vznikla, že předseda představenstva žalobce žalovaného pod silným psychickým tlakem, kdy mu kladl za vinu ztrátu návěsu, donutil okamžitě podepsat předmětnou směnku a dohodu o ukončení pracovního poměru a že ke vzniku škody ani nedošlo, neboť policii se podařilo návěs vypátrat a tento byl nepoškozený vrácen žalobci. Na základě těchto námitek byl směnečný platební rozkaz zrušen. Kauzálním důvodem vystavení směnky bylo zajištění nároku žalobce na náhradu škody v důsledku ztráty návěsu, na které se měl žalovaný podílet svou nedbalostí, a to v době, kdy byl v pracovním vztahu u žalobce. Směnka je pouze formou peněžité záruky, a pokud směnka zajišťovala nárok žalobce jako zaměstnavatele na náhradu škody proti žalovanému jako zaměstnanci, jedná se o „peněžitou záruku“, kterou podle ustanovení § 346b odst. 3 zákoníku práce (nyní § 13 odst. 2 písm. g) zákoníku práce) zaměstnavatel nesmí od zaměstnance v souvislosti s výkonem závislé práce požadovat. Odvolací soud však rozhodnutí zrušil tak, že platební rozkaz ponechal v platnosti. Nárok žalobce na náhradu škody, kterou mu žalovaný způsobil, bylo možno zajistit vystavením směnky, neboť ze žádného ustanovení zákoníku práce účinného k datu 25. 6. 2012, kdy směnka byla vystavena, nelze zákaz použití směnky jako „instrumentu“ zajišťujícího případné nároky

zaměstnavatele vůči zaměstnanci dovodit. Úprava obsažená v ustanovení § 346b odst. 3 zákoníku práce se na daný případ neuplatní, neboť právní institut směnky nelze ztotožňovat s peněžitou zárukou, ani ho k ní připodobňovat. Dovolání podanému žalovaným Nejvyšší soud vyhověl, přičemž řešil otázku hmotného práva, zda lze zajistit pohledávku zaměstnavatele vůči zaměstnanci z pracovněprávního vztahu (pohledávku zaměstnavatele vůči zaměstnanci z důvodu náhrady škody) směnkou, jež dosud řešena nebyla. Směnečná právní úprava a právní úprava pracovněprávních vztahů (právní úprava odpovědnosti zaměstnance za škodu) jsou založeny na zcela odlišných zásadách a principech. Zatímco úprava směnečných vztahů je konstruována jednoznačně ve prospěch věřitele ze směnky, čemuž je podřízena i právní úprava vymáhání směnečných nároků před soudem [abstraktnost závazku ze směnky, formálně přísné zkrácené směnečné řízení, námitky lze podat do patnácti dnů ode dne doručení směnečného platebního rozkazu, zásada koncentrace řízení, omezený okruh námitek, důkazní břemeno nese žalovaný apod.], úprava odpovědnosti zaměstnance za škodu způsobenou zaměstnavateli obsažená v zákoníku práce (v níž se rovněž promítá výše uvedená zásada zvláštní zákonné ochrany postavení zaměstnance) stojí na zcela opačných principech (zaměstnavatel musí škodu uplatnit, její výši a předpoklady vzniku odpovědnosti prokazovat, u obecné odpovědnosti za škodu prokazovat i zavinění zaměstnance, limitace výše náhrady škody způsobené z nedbalosti, možnost snížení výše náhrady škody soudem apod.). V případě zajištění závazků vzniklých z pracovněprávních vztahů směnkou se zásady právní úpravy obsažené v zákoně směnečném a šekovém mohou dostat do rozporu se základními zásadami pracovněprávních vztahů, a to zejména v situaci, kdy směnečným věřitelem, v jehož prospěch je právní úprava směnečných vztahů konstruována, je zaměstnavatel a směnečným dlužníkem je jeho zaměstnanec, jemuž pracovní právo přiznává zvláštní zákonnou ochranu. Tzv. směnečná smlouva (směnečná dohoda), v níž si strany sjednají, že pohledávka věřitele bude zajištěna směnkou, není zákonem zvláště upravena a je třeba ji považovat za smlouvu nepojmenovanou (inominátní) ve smyslu ustanovení § 51 starého občanského zákoníku. Při aplikaci výše uvedených zásad na použití zajišťovací směnky, jejímž pojmovým znakem je mimo jiné též její (téměř neomezená a neomezitelná) převoditelnost,

k zajištění pohledávky zaměstnavatele vůči zaměstnanci z pracovněprávních vztahů nelze než dospět k závěru, že směnečná smlouva, v níž se zaměstnavatel se zaměstnancem dohodnou, že pohledávka zaměstnavatele vůči zaměstnanci z pracovněprávního vztahu (z důvodu náhrady škody způsobené zaměstnancem zaměstnavateli) bude zajištěna směnkou, je v rozporu se základními zásadami pracovněprávních vztahů (zejména se zásadou zvláštní zákonné ochrany postavení zaměstnance), neboť zajištění pohledávky zaměstnavatele vůči zaměstnanci z pracovněprávního vztahu (z důvodu náhrady škody způsobené zaměstnancem zaměstnavateli) směnkou jednak zásadním způsobem zhoršuje postavení zaměstnance, jenž se tak dostává do pozice směnečného dlužníka, v jehož silný neprospěch je směnečná právní úprava koncipována, jednak umožňuje, aby se majitelem směnky, která slouží k zajištění pohledávky zaměstnavatele vůči zaměstnanci z pracovněprávního vztahu, stala třetí osoba a aby se tak možnost uplatnit plnění, jehož důvod (kauza) vyplývá z pracovněprávních vztahů mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, dostala mimo sféru pracovněprávního vztahu. Přestože zajištění pohledávky zaměstnavatele vůči zaměstnanci z pracovněprávního vztahu směnkou není zákonem výslovně zakázáno (tak jak je tomu v případě zákazu požadovat po zaměstnanci v souvislosti s výkonem závislé práce peněžitou zárukou, stanoveného v § 346b odst. 3 zák. práce, který však nelze vztáhnout na zajištění pohledávky zaměstnavatele vůči zaměstnanci z pracovněprávního vztahu směnkou), je třeba tento zákaz dovodit ze základních zásad pracovněprávních vztahů, které jsou příkladem vyjmenovány v ustanovení § 1a zák. práce.

Relevantní ustanovení: § 1a zákoníku práce.

Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 828/2017

Datum rozhodnutí: 8. června 2017

Závěr: Ustanovení § 1084 odst. 2 až § 1086 občanského zákoníku upravující režim staveb zřízených neoprávněně na cizím pozemku, jsou založena na uplatnění *superficiální zásady*. Ide v nich tedy o řešení případů, ve kterých se uplatní *superficiální zásada*, tedy staveb zřízených neoprávněně na cizím pozemku od 1. 1. 2014. Na jiné případy nelze uvedená ustanovení aplikovat. Ustanovení § 1084 až 1086 o. z. tak nelze aplikovat na stavby

zřízené před 1. 1. 2014. Zřídil-li před 1. 1. 2014 na pozemku stavbu stavebník, který byl vlastníkem pozemku v době výstavby, a šlo tak o stavbu oprávněnou, nepřichází do úvahy odstranění stavby ani tehdy, jestliže po vybudování stavby dojde k oddělení vlastnického režimu pozemku a stavby. Vlastník pozemku se proto nemůže domáhat odstranění stavby. Přesto je nutno vzájemný vztah mezi vlastníkem stavby a vlastníkem pozemku vypořádat, protože stavba objektivně stojí na cizím pozemku a vlastník stavby užívá pozemek bez právního důvodu. Tento vztah mezi nimi se vypořádá podle ustanovení o bezdůvodném obohacení.

Obsah: Spor, ve kterém se žalobce domáhal přikázání pozemku do vlastnictví za náhradu, byl vyvolán odlišným vlastnictvím stavby a pozemku. Stavba na dotčených pozemcích je ve vlastnictví žalobce; nabytí ji koupí v roce 1997 od původního vlastníka. Stavbu (bývalého kravína a dalších objektů tvořících jeho součást) zřídil původní vlastník v letech 1967 až 1972 jako stavbu oprávněnou. V současné době je v budově a na pozemcích provozována autoopravna. Žalovaní jsou spoluvlastníky předmětných pozemků, které nabyli jako restituenti na základě zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (zákon o půdě). Žalobce odmítl s vlastníky pozemků uzavřít nájemní smlouvu a nesvědčí mu ani žádný jiný titul opravňující ho k užívání pozemků; domáhá se proto přikázání pozemků do vlastnictví podle § 1086 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. Soud prvního stupně žalobu zamítl. Ustanovení § 1086 o. z. se týká jen neoprávněné stavby, a proto jej nelze v dané věci aplikovat; šlo o stavbu původně oprávněnou. Přikázání pozemku žalobci by navíc bylo zcela v rozporu s dobrými mravy; stavby na předmětných pozemcích byly předmětem několikaletého sporu o vydání majetkového podílu žalovaným povinnou osobou – zemědělským družstvem, které je před ukončením sporu prodalo žalobci, čímž zapříčinilo současnou situaci odlišného vlastnictví stavby a pozemků. Žalobce kupoval nemovitosti s vědomím, že není vlastníkem pozemků. Odvolací soud rozsudek potvrdil. V dovolání žalobce položil otázku, zda má být mechanismus vypořádání odlišného vlastnictví stavby a pozemku podle § 1086 o. z. aplikován i na vypořádání staveb oprávněných, ležících na pozemku, který nepatří vlastníku stavby. Poukazuje na údajnou mezeru v právní úpravě v předchozím občanském zákoníku, který výslovně upravoval v § 135c pouze uspořádání poměrů mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem neoprávněné stavby,

a nezabýval se vztahem mezi vlastníkem pozemku a odlišným vlastníkem oprávněné stavby. Vlastníci oprávněných staveb byli za účinnosti dřívější právní úpravy v horším postavení, než vlastníci staveb neoprávněných. Dovolatel má za to, že vypořádání odlišného vlastnictví oprávněné stavby a pozemku lze řešit za splnění dalších podmínek podle § 1086 o. z. V uvedeném ustanovení byl odkaz na neoprávněnou stavbu odstraněn a závěr, že toto ustanovení dopadá pouze na neoprávněnou stavbu, nemá žádnou oporu v textu zákona a nelze k němu dospět žádnou z výkladových metod. Pro posouzení otázky, zda lze na danou věc aplikovat § 1086 o. z., řešící speciální případ neoprávněné stavby, je důležitá i odpověď na otázku, jaký je právní režim staveb zřízených na základě práva, které později zaniklo, na cizím pozemku před 1. 1. 2014, včetně posouzení možnosti aplikovat na režim těchto staveb ustanovení o neoprávněné stavbě analogicky (§ 10 odst. 1 o. z.). Občanský zákoník č. 89/2012 Sb. neřeší výslovně další osudy neoprávněných staveb, vzniklých za platnosti občanského zákoníku z roku 1964, resp. i dříve. V ustanoveních přechodných a závěrečných sice pamatuje na vlastnický režim staveb na cizích pozemcích, které tu budou v době, kdy nabyt nový zákoník účinnosti, vztah mezi vlastníkem stavby a pozemku řeší jen zřízením předkupního práva (§ 3056 o. z.). Pro vypořádání neoprávněných staveb zřízených před 1. 1. 2014 není nová úprava použitelná. Na stavby zřízené před 1. 1. 2014 (s výjimkou přestavky – § 1087 o. z.) proto nejsou použitelná ustanovení nového občanského zákoníku o vypořádání neoprávněné stavby (tj. stavby na cizím pozemku, k jejímuž zřízení nepříslušel stavebníkovi soukromoprávní titul. Soudní praxe při posuzování (v době jejich vzniku oprávněných) staveb na cizím pozemku, zřízených do 1. 1. 2014 na základě časově neomezeného práva mít na pozemku stavbu, které později (po zřízení stavby) zaniklo, a na které se proto nevztahuje úprava vypořádání neoprávněné stavby (§ 135c obč. zák.), vychází z toho, že jde o konkurenci dvou rovnocenných vlastnických práv – ke stavbě a k pozemku. Zákon neumožňuje dát právu vlastníka pozemku přednost před právem vlastníka stavby; to ovšem platí i obráceně – vlastník stavby nemá přednost před vlastníkem pozemku. V projednávané věci není důvod pro to, aby žalobci – vlastníci staveb byla poskytována ochrana nad rámec vyplývající z judikatury, která nepřipouští žalobu na odstranění původně oprávněné stavby, příp. její přikázání vlastníku pozemku.

Související judikatura: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. 22 Cdo 4461/2015, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 7. 2009, sp. zn. 22 Cdo 162/2007.

Relevantní ustanovení: § 1084 až 1086 občanského zákoníku, § 3055 občanského zákoníku, § 135c „starého“ občanského zákoníku.

Ústavní soud

Nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. I. ÚS 1440/14

Datum rozhodnutí: 11. července 2017

Závěr: *Žaloba na určení neplatnosti uzavřené smlouvy je přípustná vždy, když může rozhodnutí o takové žalobě objektivně eliminovat stav právní nejistoty, a to bez ohledu na to, že by jinak bylo možno vést spor o plnění z takové smlouvy. Zamítnutí žaloby odkazem na nedostatek naléhavého právního zájmu na určení neplatnosti smlouvy je porušením práva na soudní ochranu.*

Obsah: Stěžovatelé podali tzv. negativní určovací žaloby, jimiž se domáhali určení neplatnosti smluv uzavřených s obchodní společností PROLUX Consulting Int. s. r. o., o podpoře prodeje nemovitostí. Žaloby byly odůvodněny tím, že předmětné smlouvy obsahují nepřípustná ujednání podle § 55 odst. 1 a § 56 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, a že byly uzavřeny v omylu. Naléhavý právní zájem spatřovali stěžovatelé v tom, že vedlejší účastnice bude požadovat plnění ze smluvního závazku před soudem nebo se domáhat tohoto plnění u rozhodčího soudu podle rozhodčí doložky dohodnuté ve smlouvách. Obecné soudy dospěly k závěru, že žalobci nemají na tomto určení naléhavý právní zájem a žaloby proto zamítly, resp. odmítly jejich dovolání pro nepřípustnost. Z toho důvodu již soudy nepřistoupily ke zkoumání žalob po stránce věcné, tj. nezabývaly se již posuzováním platnosti či neplatnosti smluv. Stěžovatelé v ústavních stížnostech namítali nesprávné právní posouzení otázky naléhavého právního zájmu na určení neplatnosti smluv. Ústavní soud dospěl k závěru o důvodnosti ústavních stížností. Obě smlouvy sjednané s obchodní společností PROLUX jsou ze své povahy formulářovými smlouvami o zprostředkování, resp. podle rozličných variant splnění smlouvy o součinnosti při zamýšleném prodeji nemovitostí ve vlastnictví stěžovatelů. Stěžovatelé neúspěšně napadli před

obecnými soudy platnost celé řady smluvních ustanovení. Soudy dovodily nedostatek naléhavého právního zájmu stěžovatelů poukazem na tezi, podle níž pravomocný rozsudek o žalobě na určení, zda tu právo nebo právní vztah je nebo není, nevytváří – zásadně – překážku věci rozsouzené pro žalobu na plnění a v daném případě by tedy určení neplatnosti smluv nebylo překážkou pro vedení řízení a rozhodnutí o žalobě na plnění. Žaloba o určení neplatnosti smlouvy (tedy určovací žaloba i v této negativní podobě) v tomto případě plní preventivní funkci. Rozhodnutí o ní je objektivně způsobilé eliminovat nejisté postavení žalobce a vyřešit sporné vztahy mezi stranami tak, aby se předešlo případným budoucím sporům. Zamítnutím určovací žaloby pro nedostatek naléhavého právního zájmu, resp. odmítnutím dovolání pro nepřístupnost byla stěžovatelům odňata možnost chránit svá práva a s ohledem na skutečnost, že jde o jediný možný prostředek ochrany práv stěžovatelů, jim tak bylo odepřeno právo na přístup k soudu, resp. právo na soudní ochranu. Obecné soudy vyložily v posuzované věci zákonný postulát naléhavého právního zájmu na určovací žalobě flagrantně nesprávným způsobem. Jejich interpretace a aplikace podústavního práva založila v kontextu zjištěných skutečností porušení

práva stěžovatelů na přístup k soudu. Takový postup soudů odporuje principu právní jistoty a zákazu libovůle. Stalo se tak navíc v situaci, v níž bylo zapotřebí ad hoc reflektovat slabší pozici stěžovatelů v dané fázi smluvního vztahu. Ne vždy postačí k ochraně práv žaloba na plnění; někdy je nevyhnutelné postavit právo či právní vztah najisto, a to i cestou negativní určovací žaloby. Při naplnění podmínek vyložených výše se může účastník smlouvy (zde smlouvy příkazního typu se spotřebitelským akcentem) takto procesně bránit ještě předtím, než začne být sporné právo na plnění z kontraktu uplatňováno protistranou před soudem – i když okolnosti případu mohou vždy zajisté vést i k relevantním úvahám, nakolik postupoval takový účastník při sjednávání kontraktu s běžnou péčí a opatrností, jež se od něj v soukromoprávním vztahu principiálně očekává.

Související judikatura: rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Ashingdane proti Spojenému království* ze dne 28. 5. 1985, č. stížnosti 8225/78.

Relevantní ustanovení: § 80 občanského soudního řádu, čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Zpracoval Jan Tryzna

Sledujte legislativu na www.noveaspi.cz

Nové
ASPI

Registrujte se a získáte zdarma:

- zákony ve všech časových zněních a v potřebných souvislostech
- rozhodnutí soudů včetně právních vět
- automatická upozornění na změny předpisů

Nové ASPI na www.noveaspi.cz nabízí řadu výhod

✓ Jistota aktuálních dat

S Novým ASPI máte jistotu, že informace jsou vždy aktuální

✓ Rychlé vyhledávání relevantních dokumentů

Výsledky se řadí podle jejich významu pro právní praxi

✓ Upozornění na změny legislativy

Sami si můžete nastavit upozornění (notifikace) na změny zákonů, které potřebujete sledovat

✓ Možnost psát si vlastní poznámky

✓ Snadná práce s dokumenty

Export, tisk a zaslání emailem, ukládání potřebných dokumentů do oblíbených

Registrujte se zdarma a využívejte výhod Nového ASPI na www.noveaspi.cz